Dosar nr. 2r-402/26 (2-26012767-02-2r-24022026)

D E C I Z I E

26 februarie 2026 **mun. Chișinău**

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ

al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:

Preşedintele de complet, judecătorul Eleonora Badan-Melnic

Judecătorii: Constantin Roșca și Roman Pascari

examinând cererea de recurs depusă Ursu Alexandra împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026, adoptată în cauza civilă la cererea depusă de Ursu Alexandra, în interesele copilului Ursu *****, către Ursu Vadim cu privire la aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie,

a c o n s t a t a t:

1. În data de 4 februarie 2026 Ursu Alexandra a depus, în nume copilului Ursu *****, cerere cu privire la aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie, invocând acțiunile presupusului agresor Ursu Vadim.
2. În susținerea cererii, Ursu Alexandra a relatat că demersul este formulat în contextul unui șir de fapte pe care le-a indicat ca fiind documentate, repetate și caracterizate prin comportament abuziv, manipulator și violent al lui Ursu Vadim față de copilul Ursu *****, iar natura acestor fapte a fost prezentată drept continuă și degenerativă.
3. Totodată, în cerere s-a arătat că pe 30 ianuarie 2026 Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Buiucani, mun. Chișinău a constatat aplicarea violenței fizice asupra copilului în mod regulat ca metodă de educație, anexând nota informativă întocmită după interviul de protecție realizat cu copilul, iar această informație i-ar fi fost comunicată pe 3 februarie 2026, motiv pentru care a considerat necesară și urgentă intervenția instanței pentru asigurarea unui mediu securizat minorului.
4. De asemenea, a indicat că se află în proces de divorț cu Ursu Vadim, în cadrul căruia a solicitat desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului la mamă și obligarea tatălui la plata pensiei de întreținere, iar Ursu Vadim ar fi înaintat acțiune reconvențională prin care solicită stabilirea domiciliului copilului cu el, disputa fiind însoțită, potrivit poziției

reclamantei, de acte constante de violență psihologică, economică și fizică, documentate prin acte ale autorităților publice și ale instituțiilor cu competență în protecția copilului.

5. În continuare, reclamanta a susținut că pe parcursul ultimilor 2 ani s-a înregistrat o degradare semnificativă a relației dintre părți, iar comportamentul tatălui ar fi devenit abuziv și în raport cu copilul, acesta implicând minorul în conflictul dintre părinți, învățând copilul să respingă mama, comunicându-i informații negative despre ea și încurajând comportamente agresive și umilitoare față de Ursu Alexandra, inclusiv episoade în care copilul ar fi scuipat-o, insultat-o și lovit-o pe mamă.
6. Potrivit cererii, pe 25 aprilie 2025 Ursu Vadim ar fi obținut o ordonanță de protecție împotriva mamei și bunicii materne, sub un pretext pe care l-a calificat drept fals, act care ar fi fost anulat de Curtea de Apel Centru prin decizia din 21 iulie 2025, iar ulterior ar fi recurs la violență psihologică și fizică pentru a determina copilul să se teamă de mamă și să refuze orice contact cu aceasta, în paralel invocând interzicerea comunicării copilului cu mama, preluarea copilului pe perioade îndelungate fără acordul acesteia și nerespectarea graficului de întrevederi stabilit de autoritatea tutelară, aspecte pe care le-a încadrat ca alienare parentală.
7. În același timp, Ursu Alexandra a invocat că pe 20 martie 2024 Ursu Vadim ar fi agresat-o fizic în fața copilului, în cadrul unui conflict legat de posibilitatea copilului de a-și vedea mama. Agresiunea fiind descrisă prin loviri repetate, împingeri, zgârieturi și rănire fizică, confirmată prin acte medicale, iar anterior în anul 2022, ar fi fost emis ordinul de restricție de urgență nr. 75 împotriva lui Ursu Vadim, chestionarul de evaluare a riscului indicând, potrivit cererii, existența unui risc crescut pentru integritatea psihică și emoțională a mamei și a copilului.
8. Prin cererea depusă, Ursu Alexandra a solicitat emiterea ordonanței de protecție în temeiul art. 278^7 din Codul de procedură civilă și dispunerea, pentru o perioadă de 3 luni, cu aplicarea sistemului electronic de supraveghere a agresorului, a următoarelor măsuri de protecție:

- obligarea cetățeanului Ursu Vadim să stea departe de locul aflării victimei, la o distanță de 500 metri, excluzând orice contact vizual cu copilul;
- interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu copilul;

- interzicerea de a se apropia de locul de studii al copilului (Liceul *****) și de alte locuri pe care copilul le frecventează regulat, inclusiv înot și alte activități extrașcolare; obligarea de a participa la un program special de tratament și de consiliere pentru eliminarea violenței.

9. Cererea depusă a fost motivată în temeiul art. 278^3–278^7 din Codul de procedură civilă, al art. 24 și al art. 50 din Constituția Republicii Moldova, al art. 23 și al art. 31 din Legea nr. 370 din 2023 privind drepturile copilului, precum și al prevederilor Legii nr. 45 din 2007 privind prevenirea și combaterea violenței în familie, fiind invocate, de asemenea, standarde internaționale privind interesul superior al copilului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului menționată în cuprinsul cererii.
10. *Prin referința depusă*, Ursu Vadim a solicitat respingerea cererii depuse de Ursu Alexandra în interesele copilului comun Ursu *****.
11. În susținerea referinței, Ursu Vadim a invocat că între el și Ursu Alexandra este pendinte un litigiu civil privind determinarea domiciliului copilului Ursu *****, în cadrul căruia ambii părinți solicită stabilirea domiciliului copilului cu sine, iar la momentul depunerii referinței copilul locuiește cu el la adresa indicată în referință.
12. Potrivit referinței, copilul este atașat de tatăl său ca urmare a unei relații afective puternice și firești, dezvoltate prin grija manifestată de tată față de copil încă de la naștere și prin capacitatea acestuia de a satisface nevoile emoționale ale copilului. Copilul nu refuză să își vadă mama și nu refuză comunicarea cu aceasta prin mijloacele disponibile, însă refuză să înnopteze la mamă și să locuiască cu ea, așa cum este notat în referință.
13. În continuare, Ursu Vadim a pretins că împotrivirea copilului de a locui cu mama ar fi determinată de comportamentul violent al mamei față de copil, de lipsa de răbdare a acesteia, de incapacitatea mamei de a valida emoțiile și dorința copilului atunci când acesta declară că vrea să locuiască cu tata, precum și de faptul că mama ar pune în prim-plan propriul interes. În context, s-a afirmat că preferința copilului de a locui cu tatăl o nemulțumește pe Ursu Alexandra, iar aceasta ar iniția proceduri arbitrare în scopul separării copilului de tată.
14. Ursu Vadim a contestat acuzațiile de alienare parentală, arătând că acestea nu ar fi fost confirmate prin probe și că, potrivit raportului de expertiză judiciară invocat în referință și declarațiilor expertului Vition Marina, nu s-ar fi constatat alienarea parentală a copilului de către tată. A mai indicat că Ursu Alexandra ar continua să invoce alienarea parentală, deși comportamentul de respingere al copilului ar fi consecința acțiunilor mamei.

15. În același sens, a susținut că cererea de eliberare a ordonanței de protecție ar reprezenta un abuz de drept și a afirmat că mecanismul de protecție împotriva violenței în familie ar fi utilizat pentru a obține separarea copilului de tată. În sprijinul acestei teze, a invocat existența unor demersuri anterioare pe care le-a calificat similare ca obiect și argumentare. De asemenea, a invocat un pretins tratament diferențiat din partea Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Buiucani, susținând că sesizările lui ar fi fost direcționate spre examinare de către poliție, în timp ce sesizările mamei ar fi fost examinate cu celeritate, fiind convocate ședințe multidisciplinare și utilizat termenul de alienare parentală în actele adoptate.
16. În ce privește interviul de protecție din 30 ianuarie 2026, Ursu Vadim a relatat circumstanțele deplasării la sediul Direcției și a afirmat că minorul ar fi declarat că se simte bine cu tatăl și dorește să trăiască cu acesta, după care tatăl ar fi fost rugat să părăsească biroul, iar ulterior ar fi fost consemnate, în nota informativă, afirmații pe care el le contestă ca nefiind exprimate de copil.
17. Prin urmare, în baza celor invocate, Ursu Vadim a concluzionat că cererea de eliberare a ordonanței de protecție ar fi abuzivă, ilegală și neîntemeiată, fiind înaintată, în opinia sa, pentru un scop diferit de cel legal și a solicitat respingerea acesteia, precum și constatarea abuzului de drept în acțiunile Ursu Alexandra și ale reprezentantului său.

Poziția instanței de fond

18. Prin încheierea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026, s-a respins cererea depusă de Ursu Alexandra în interesele copilului Ursu *****.
19. Instanța de fond, în motivarea soluției sale, a reținut că normele Legii numărul 45 din 1 martie 2007 definesc violența în familie și stabilesc cadrul aplicabil, iar, potrivit Codului de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție poate fi formulată în interesele copilului. Totodată, instanța a avut în vedere prevederea potrivit căreia declarația independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție doar în cazul existenței unui pericol iminent de comitere a violenței fizice.
20. În continuare, instanța de fond a concluzionat că, din cumulul probelor prezentate, nu rezultă un risc iminent de agresiune fizică față de copil, apreciind că nota informativă a Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Buiucani din 30 ianuarie 2026 are un conținut

ambiguu sub aspectul constatării unui asemenea risc, fiind întemeiată pe declarațiile minorului și reflectând, în esență, afirmații neconcludente din care ar rezulta că ambii părinți ar fi folosit forța fizică față de copil.

21. Instanța de fond a mai reținut că pretinsele lovituri cu palma peste față, raportate în ședința de judecată, ar fi fost de natură să lase urme sau vânătăi vizibile, iar minorul frecventează instituția de învățământ fără ca autoritățile școlare să fi semnalat asemenea circumstanțe. De asemenea, instanța a notat că petiționara nu a prezentat mijloace elementare de fixare a pretinselor urme, precum fotografii, deși a afirmat că ar fi observat urme pe fața copilului.
22. În încheierea contestată s-a manifestat o atitudine rezervată față de declarațiile petiționarei privind faptul că ar fi cunoscut încă din luna octombrie 2025 despre pretinsa violență fizică, însă ar fi comunicat despre aceasta abia după obținerea notei informative, apreciind că o asemenea conduită nu se înscrie într-un comportament obișnuit al unui părinte care ar urmări evitarea oricărui risc pentru copil și semnalarea imediată a acestuia.
23. Instanța a reținut și existența unui litigiu pendinte între părinți privind custodia și educarea copilului, subliniind că neînțelegerile referitoare la domiciliul ori educația minorului urmează a fi soluționate prin mecanismele legale corespunzătoare, și nu prin utilizarea mecanismelor de protecție a victimelor violenței în familie. În acest sens, instanța a apreciat că scopul normelor privind ordonanța de protecție este protejarea victimelor de un risc iminent, iar aceste norme nu trebuie folosite pentru obținerea custodiei fizice asupra minorului.
24. În final, instanța a ajuns la concluzia că Ursu *****nu întrunește calitatea de victimă a violenței în familie și că în cauza examinată nu au fost constatate riscuri reale pentru acesta, motiv pentru care cererea a fost respinsă ca neîntemeiată. În ceea ce privește solicitarea de constatare a abuzului de drept formulată de partea adversă, instanța a reținut că nu există temeiuri pentru a constata exercitarea abuzivă a unor drepturi procedurale, întrucât sesizările privind pretinse cazuri de violență în familie urmează a fi examinate de instanță, iar dreptul de a sesiza instanța competentă nu poate fi limitat.

Poziția recurentului

25. Pe 19 februarie 2026 Ursu Alexandra, prin intermediul avocatei Străisteanu Doina Ioana, a depus cerere de recurs prin care a invocat că soluția instanței de fond ar fi rezultatul unei aprecieri greșite a riscului, al unei înțelegeri excesiv de restrictive a noțiunii de „*pericol*

iminent” și al unei evaluări formaliste a probelor, deși procedura ordonanței de protecție ar avea caracter urgent, preventiv și orientat spre protecția efectivă a victimei, cu atât mai mult când victima este un copil.

26. În susținerea recursului partea a arătat că instanța de fond ar fi golit de conținut norma specială din Codul de procedură civilă privind suficiența declarației independente a victimei pentru emiterea ordonanței în caz de pericol iminent, întrucât ar fi cerut, în fapt, dovezi materiale precum urme persistente, fotografii ori confirmări externe obligatorii. S-a arătat că ordonanța de protecție nu ar presupune ca minorul să fie deja vătămat în mod demonstrabil prin leziuni fixe, ci să prevină repetarea loviturilor și să elimine un risc actual indicat prin relatări repetate și indicii comportamentale compatibile cu abuzul.
27. În același sens, recurenta a arătat că instanța ar fi interpretat eronat lipsa urmelor vizibile ca argument decisiv împotriva existenței riscului, invocând că lovirea cu palma poate lăsa doar roșeață trecătoare, mai ales dacă faptele au loc seara, iar impactul psihologic ar persista. A fost invocat că în cauză ar exista indicii privind roșeața obrazului, precum și declarații ale copilului despre lovire, consemnate în cadrul interviului de protecție, iar limbajul de tip „*noi ne batem*” ar trebui înțeles ca o particularitate a copilului aflat sub presiune și dependent de agresor.
28. Recurenta Ursu Alexandra, prin intermediul reprezentantului său, a contestat și raționamentul instanței privind întârzierea sesizării, arătând că tăcerea inițială a mamei ar fi explicabilă prin frica de represalii și prin faptul că copilul locuia cu tatăl, astfel încât acțiunea ar fi fost una prudentă, activată când a existat posibilitatea unei consemnări instituționale. S-a specificat că instanța ar fi ignorat indicii de control asupra comunicării, inclusiv faptul că minorul ar fi cerut mamei să nu îi scrie pe telefon și ar fi spus că el nu scrie niciodată de pe telefon, ci tatăl.
29. Potrivit recursului, instanța de fond ar fi comis o eroare esențială analizând cererea prin prisma conflictului parental și a litigiului privind domiciliul copilului, substituind analiza riscului iminent cu o evaluare improprie a relațiilor dintre părinți și tratând ordonanța ca pe o măsură cu efecte definitive, deși aceasta ar fi temporară și destinată exclusiv înlăturării unui risc iminent, fără a soluționa aspecte de autoritate părintească.
30. Reprezentantul recurentei a mai invocat că instanța ar fi apreciat fragmentar și selectiv probele oficiale, minimalizând nota informativă și concluziile psihologului, deși acestea ar

reflecta constatări profesionale realizate în exercitarea atribuțiilor legale. În procedura ordonanței de protecție, judecătorul ar trebui să evalueze existența unui risc real și actual pe baza probelor disponibile, fără a impune un standard de certitudine specific judecății pe fond.

31. Este indicat în recurs că motivarea încheierii ar conține o contradicție internă, întrucât instanța ar admite existența declarațiilor copilului și a documentelor oficiale, dar ar concluziona că minorul nu ar avea calitatea de victimă și nu ar exista riscuri reale, fără a explica coerent de ce elementele reținute nu conduc la aplicarea normei de protecție.
32. În final, recurenta a susținut că instanța ar fi ignorat principiul interesului superior al copilului, orientând analiza spre criterii secundare, precum constanța declarațiilor, existența urmelor vizibile și promptitudinea sesizării, iar prin refuzul intervenției ar fi lăsat minorul fără protecție efectivă. Prin urmare, a solicitat casarea încheierii și admiterea cererii de aplicare a măsurilor de protecție, cu emiterea ordonanței de protecție în beneficiul minorului.

Poziția intimatului

33. Prin referințele depuse de Ursu Vadim, prin intermediul avocaților săi, Kornacher Gabriela și Gașițoi Violeta, a solicitat respingerea cererii de recurs și menținerea încheierii instanței de fond.
34. În susținerea referințelor depuse, intimatul Ursu Vadim a indicat că recursul ar fi nefondat și ar urmări, în realitate, separarea copilului de tată și obținerea unui avantaj în litigiul de divorț și de stabilire a domiciliului minorului, aflat pe rolul Judecătoriei Chișinău. În acest sens, a susținut că mecanismul Legii nr. 45 din 1 martie 2007 ar fi fost invocat repetat, în paralel cu litigiul de custodie, prin cereri similare sau succesive, iar instanța de fond ar fi reținut corect că neînțelegerile privind domiciliul și educația minorului urmează a fi soluționate pe căile legale corespunzătoare, nu prin mecanismul ordonanței de protecție.
35. De asemenea, s-a afirmat că alegațiile recurentei ar fi contradictorii, or, deși aceasta susține că ar fi aflat despre pretinsa violență fizică încă din luna octombrie 2025, nu ar fi sesizat autoritățile competente timp îndelungat și nici nu ar fi invocat violența fizică în cererea de eliberare a ordonanței de protecție depusă și examinată anterior, în ziua de 9 ianuarie 2026, cerere care ar fi fost respinsă. În aceeași logică, intimatul a susținut că tăcerea pe o perioadă de câteva luni ar fi incompatibilă cu pretinsa existență a unui risc iminent.

36. Prin referințe s-a menționat că probele invocate de recurentă ar fi manipulate ori prezentate selectiv, fiind accentuat că nota informativă din 30 ianuarie 2026, pe care s-ar sprijini cererea, reflectă și episoade negative atribuite mamei, aspect omis în mod intenționat de recurentă. Există contradicții între nota informativă și actul administrativ al Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Buiucani, prin care s-a consemnat expres că în urma evaluării inițiale nu s-a confirmat situația de risc asupra copilului, iar recomandările vizează reducerea conflictului parental, comunicarea și medierea, fără recomandarea separării copilului de tată și fără indicarea necesității ordonanței de protecție.
37. În plus, intimatul a invocat că ar exista constatări și evaluări din partea autorităților care nu confirmă un risc real sau iminent, fiind menționate răspunsul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, precum și poziția autorității tutelare, care a concluzionat că nu s-a confirmat situația de risc asupra copilului. Potrivit referințelor la recurs, expertiza judiciară efectuată în dosarul privind stabilirea domiciliului minorului nu a constatat alienare parentală din partea tatălui și conține relatări ale copilului despre comportamente agresive ale mamei și ale bunicii materne, iar copilul a manifestat atașament față de tată și a declarat că se simte în siguranță cu acesta.
38. În final, prin referințe s-a argumentat că emiterea unei ordonanțe de protecție în temeiul unor afirmații contestate ar constitui o ingerință disproporționată în viața de familie a copilului și ar produce consecințe emoționale negative, întrucât minorul menține relația și comunicarea cu mama, refuzând doar domicilierea cu aceasta. În sprijin, intimatul a invocat că interpretarea recurentului potrivit căreia orice declarație ar impune eliberarea ordonanței ar fi contrară principiilor de administrare și apreciere a probelor și dreptului la un proces echitabil, solicitând respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond.

Legislația relevantă

39. Art. 2 din Legea cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie nr. 45-XVI din 01.03.2007

violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral;

violenţă fizică – vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrîncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar;

violenţă psihologică - provocarea suferinţei psihice şi/sau a stării de tensiune, impunerea voinţei ori a controlului, intimidarea, inclusiv prin utilizarea tehnologiei informaţiei şi/sau a comunicaţiilor electronice, manifestate prin acte de: înjurare; insultare; luare în derâdere; poreclire; şantajare; distrugere demonstrativă a obiectelor; implicare în viaţa personală; gelozie; izolare prin detenţie, inclusiv în locuinţa familiei; izolare de prieteni, de comunitate; interzicere a contactării altor membri ai familiei, inclusiv creare de impedimente în întrevederea părinţilor şi copiilor; privare de acces la informaţie; interzicere, creare de impedimente sau control al accesului la reţelele de socializare; interzicere şi/sau creare de impedimente în realizarea profesională ori în urmarea programului de studii/programului de formare profesională; ameninţare cu moartea ori cu vătămare a integrităţii corporale; ameninţare cu răspândirea, fără consimţământ, a informaţiei despre viaţa intimă, privată şi/sau de familie; persecutare; deposedare de acte de identitate; afişare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice; alte acte cu efect similar;

agresor – persoană care comite acte de violenţă împotriva femeilor şi/sau de violenţă în familie.

40. Art. 278^3 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

Cererile privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie se examinează de instanţele judecătoreşti conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite în prezentul capitol şi în legislaţia de prevenire şi combatere a violenţei în familie.

41. Art. 278^5 din Codul de procedură civilă,

În cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se indică circumstanţele actului de violenţă, intensitatea, durata, consecinţele suportate şi alte circumstanţe care indică necesitatea aplicării măsurilor de protecţie.

42. Art. 278^6 alin. (3) din Codul de procedură civilă,

Declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. La şedinţa de judecată, victima poate fi însoţită de o persoană de încredere, aleasă de aceasta, care să îi ofere sprijin moral şi care are obligaţia de confidenţialitate. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliţiei prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii.

43. Art. 278^9 din Codul de procedură civilă,

(1) Încheierea privind admiterea sau respingerea cererii de aplicare a măsurilor de protecţie poate fi atacată cu recurs.

(2) Contestarea încheierii privind aplicarea ordonanţei de protecţie nu suspendă executarea măsurilor aplicate.

44. Art. 424 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

Curţile de apel examinează recUrsurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

45. Art. 425 din Codul de procedură civilă,

Termenul de declarare a recUrsului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

46. Art. 426 din Codul de procedură civilă,

(2) RecUrsul se depune la instanţa a cărei încheiere se atacă.

(3) RecUrsul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recUrsului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

47. Art. 427 din Codul de procedură civilă,

Instanţa de recurs, după ce examinează recUrsul împotriva încheierii, este în drept:

a) să respingă recUrsul şi să menţină încheierea;

b) să admită recUrsul şi să caseze integral sau parţial încheierea, restituind spre rejudecare problema soluţionată prin încheierea casată;

c) să admită recUrsul şi să caseze integral sau parţial încheierea, soluţionînd prin decizie problema respectivă.

Motivarea instanței de recurs

48. Studiind materialele dosarului, Colegiul judiciar va respinge cererea de recurs, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026. Argumentele și rațiunile acestei soluții vor expuse în continuare.

49. Colegiul judiciar constată că pe 4 februarie 2026 Ursu Alexandra, în interesele copilului Ursu *****, născut pe 28 noiembrie 2018, a depus cerere privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie împotriva lui Ursu Vadim. Prin cerere s-a solicitat emiterea ordonanței de protecție pe termen de 3 luni, cu aplicarea sistemului electronic de supraveghere, prin obligarea lui Ursu Vadim să păstreze distanța de 500 metri față de copil, interzicerea oricărui contact cu copilul, interzicerea apropierii de instituția de învățământ și de alte locuri frecventate de minor, precum și obligarea la participarea într-un program special de tratament și consiliere. Argumentul principal invocat în susținerea cererii a vizat nota informativă a Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Buiucani din 30 ianuarie

2026, prin care s-ar fi consemnat declarațiile minorului privind aplicarea forței fizice ca metodă de educație.

50. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026, cererea a fost respinsă ca neîntemeiată. Instanța de fond a reținut, în esență, că aplicarea măsurilor de protecție este condiționată de existența unui pericol real și iminent, iar din probele administrate nu rezultă un asemenea risc față de minor. Totodată, s-a apreciat că nota informativă din 30 ianuarie 2026 are conținut ambiguu sub aspectul constatării riscului iminent, fiind întemeiată pe relatările minorului și indicând, în același timp, referințe privind utilizarea forței fizice de către ambii părinți.

51. Instanța de fond a mai reținut lipsa unor elemente obiective de confirmare a pretinselor lovituri, lipsa sesizărilor imediate, precum și existența unui litigiu între părinți pendinte privind domiciliul și educarea copilului, concluzionând că mecanismul ordonanței de protecție nu poate fi utilizat pentru soluționarea neînțelegerilor conexe dintre părinți. Totodată, instanța de fond a apreciat că situațiile invocate ar reflecta, în principal, tensiuni familiale în contextul litigiilor dintre părți, iar cererea privind măsurile de protecție nu poate fi utilizată ca instrument pentru soluționarea altor neînțelegeri dintre membrii familiei.

52. Pe 19 februarie 2026 Ursu Alexandra, prin intermediul avocatei Străisteanu Doina Ioana, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026, solicitând casarea acesteia și admiterea cererii în forma depusă în instanța de fond.

53. În esență, recurenta a susținut că instanța de fond ar fi apreciat greșit riscul și ar fi interpretat excesiv de restrictiv noțiunea de pericol iminent, ar fi aplicat un standard probator necorespunzător procedurii speciale și ar fi golit de conținut prevederea potrivit căreia declarația independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței în caz de pericol iminent de aplicare a violenței fizice. Totodată, recurenta a invocat că lipsa urmelor vizibile nu ar exclude violența, că întârzierea sesizării ar fi explicabilă prin contextul în care copilul locuiește cu tatăl, iar analiza instanței de fond ar fi fost deplasată spre conflictul parental, în detrimentul interesului superior al copilului și al finalității preventive a ordonanței de protecție.

54. Colegiul judiciar constată că recursul declarat nu cuprinde critici concrete de ilegalitate apte să răstoarne concluziile instanței de fond, ci exprimă, în principal, dezacordul față de modul de apreciere a probelor și față de concluzia privind inexistența pericolului iminent.

55. Potrivit art. 278^5 din Codul de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție trebuie să indice circumstanțele actului de violență, intensitatea, durata, consecințele suportate și alte împrejurări ce justifică necesitatea măsurilor. Măsurile au caracter excepțional și presupun verificarea întrunirii cerințelor prevăzute de Legea nr. 45 din 1 martie 2007 și de procedura specială din Codul de procedură civilă.
56. În acord cu art. 278^3 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecție se examinează potrivit regulilor generale, cu particularitățile procedurii speciale, iar instanța este obligată să verifice dacă faptele invocate se încadrează în noțiunile legale ale violenței în familie, astfel cum sunt definite de art. 2 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007. Prin urmare, nu orice conflict familial ori tensiune între membrii familiei echivalează, prin sine, cu violență psihologică ori cu pericol iminent de aplicare a violenței fizice în sensul mecanismului ordonanței de protecție.
57. Colegiul judiciar reține că art. 278^6 alin. (3) din Codul de procedură civilă conferă declarației independente a victimei valoare suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție doar în ipoteza existenței unui pericol iminent de comitere a violenței fizice. În speță concluziile instanței de fond privind inexistența pericolului iminent au fost întemeiate pe evaluarea ansamblului probelor administrate, inclusiv pe conținutul notei informative din 30 ianuarie 2026, apreciată ca neconcludentă sub aspectul stabilirii unui risc iminent.
58. În ceea ce privește pretinsa violență psihologică, Colegiul judiciar observă că aceasta este definită de art. 2 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 prin elemente ce presupun, între altele, impunerea voinței ori a controlului, intimidare, insultare, izolare ori crearea de impedimente în întrevederea părinților și copiilor. Instanța de fond elocvent a concluzionat că probele administrate nu permit stabilirea faptului că manifestările invocate ar avea intensitatea și caracterul de continuitate necesare pentru a fi calificate drept violență psihologică, în sensul legii, și pentru a genera un pericol real și iminent care să justifice măsurile restrictive solicitate.
59. În același timp, Colegiul judiciar notează că instanța de fond a avut în vedere și informațiile comunicate de organul de poliție și poziția autorității tutelare, din care s-a reținut lipsa sesizărilor înregistrate cu privire la pretinse acte de violență comise de persoanele indicate drept agresori, aspecte apreciate ca relevante pentru verificarea existenței unui pericol real, actual și iminent.

60. De asemenea, Colegiul judiciar reține că din lucrările dosarului rezultă existența unui conflict familial determinat de procedura de desfacere a căsătoriei și de chestiunile ce țin de stabilirea domiciliului copilului, împrejurare care impune o examinare riguroasă și prudentă a cererii, pentru a preveni compromiterea mecanismului prevăzut de articolele 278^3–278^9 din Codul de procedură civilă de la scopul său, acela de protecție și intervenție urgentă împotriva unui risc iminent de aplicare a violenței domestice.
61. Probatoriul din speță și poziția părților, expusă în explicațiile date în fața instanței de judecată, nu relevă riscuri de aplicare a violenței fizice din partea tatălui Ursu Vadim în privința minorului Ursu *****, în condițiile în care nu există indici de manifestarea a unui asemenea comportament din partea intimatului în speță. Poziția recurentei reflectă o supoziție a acesteia referitoare la acte de violență fizică exercitate de Ursu Vadim în privința fiului comun al părților Ursu *****, dar această ipoteză nu este susținută de probatoriul ce se conține la dosar.
62. Colegiul constată că recurenta se repereză în sesizarea instanței de judecată, precum și în cererea de recurs și pe aplicarea violenței psihologice în forma alienării parentale a copilului față de mamă. În examinarea recursului Colegiul a analizat argumentele invocate de Ursu Alexandra, prin intermediul reprezentantului său, în sensul respectiv, raportând acest context circumstanțelor din speță și prevederilor de la art. Art. 2 din Legea cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie nr. 45-XVI din 1 martie 2007, care descriu violența psihologică prin mai multe forme, dintre care ”*izolarea prin detenţie, inclusiv în locuinţa familiei; izolarea de prieteni, de comunitate; interzicerea contactării altor membri ai familiei, inclusiv creare de impedimente în întrevederea părinţilor şi copiilor”,* care s-ar apropia de conceptul alienării părintești.
63. Datele speței și lucrările dosarului nu relevă că intimatul Ursu Vadim ar exercita violență psihologică în privința copilului Ursu *****prin modalitățile citate anterior și o constatare certă care să facă dovada alienării parentale în circumstanțele cauzei nu se poate atesta. Recurenta a invocat o atitudine indusă intenționat copilului de înstrăinare față de mamă, fără un probatoriu care să poată fi pus la baza concluziei de aplicare a violenței psihologice prin această modalitate. Or, se atrage atenție asupra faptului că recurenta însăși nu invocă obstrucționarea comunicării cu minorul sau izolarea acestuia, ci acțiuni de manipulare psihologică a copilului prin cultivarea lipsei de respect sau ostilitate față de ea, aspect care nu

este susținut de probe și nu este în măsură să determine aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie.

64. Pentru aceste motive, Colegiul judiciar concluzionează că instanța de fond a aplicat corect dispozițiile legale relevante și a stabilit just lipsa temeiurilor pentru emiterea ordonanței de protecție. Prin urmare, recursul urmează a fi respins, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026.

65. În conformitate cu prevederile art. 427, lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e :

Se respinge cererea de recurs depusă de Ursu Alexandra împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2026, adoptată în cauza civilă la cererea depusă de Ursu Alexandra, în interesele copilului Ursu *****, către Ursu Vadim cu privire la aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele de complet, Judecătorul — Eleonora Badan - Melnic

Judecătorii — Constantin Roșca

Roman Pascari